

ТЕЗИ МЪЖЕ СА БИЛИ С ИСУС

Дейвид Уилкерсън
17 Септември 2001

В Деяния 3, скоро след Възкресението, ние откриваме Петър и Йоан тръгнали да се поклонят в храма. От външната страна на храмовата портата седеше просяк, който беше куц по рождение. Този човек никога не беше извървял и една крачка в целия си живот. Той ежедневно трябваше да бъде носен на носилка до портата, за да изкарва прехраната си от просия.

Когато просякът видя Петър и Йоан да се приближават, той ги помоли за милостиня. Петър Му отговори: „Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам” (Деяния 3:6). Тогава Петър се помоли за просяка, казвайки: „В името на Исуса Христа Назарянина, [стани и] ходи” (3:6). Мигновено човекът беше изцелен. С огромна радост той започна да тича из храма, да подскача наоколо, викайки: „Исус ме изцели!”

Всеки в храма се удивляваше от гледката. В него те разпознаха инвалида, който беше просил на вратата с години наред. Когато Петър и Йоан видяха тълпите да се събират около тях, те започнаха проповядват Христос. Те говореха смело, призовавайки хората: „Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви” (3:19). Хиляди бяха спасени: „А мнозина от тия, които чуха словото повярваха; и числото на повярвалите мъже стигна до пет хиляди” (4:4).

Но докато Петър и Йоан проповядваха, управниците на синагогата „надойдоха върху тях, възмутени ...” (4:1-2). Тези пастири отстъпници бяха сърдити, че Бог беше извършил чудо чрез учениците на Исус. И те отговориха на това, като хвърлиха Петър и Йоан в затвора. На следващият ден те поставиха двамата ученици на изпитание. Всеки религиозен авторитет в Ерусалим присъстваше там: „и първосвещеникът Анна, и Каиафа, Иоан, Александър и всички, които бяха от първосвещеническият род” (4:6). Тези високопоставени и облечени във власт мъже попитаха учениците: „С каква сила, или с кое име, извършихте това?” (4:7).

Какъв абсурден въпрос! Те знаеха точно в чие име беше проповядвано. Те бяха видяли сакатия човек да тича и да вика, че Исус го е изцелил. Те бях видяли как 5 000 души изповядяха своите грехове и призоваваха името на Христос, за да бъдат измити от тях. Те дори бяха видяли някои от своите обърнали се към вярата свещеници да признават, че те са помогнали за разпъването на Божия Син. Тези управници трябваше със сигурност да знаят, че има сила в името на Исус. Но те нарочно бяха слепи за нея.

Изведнъж Петър стана смел чрез Светия Дух. Той отговори на владетелите „Неговото име е Исус Христос Назарянина, Когато вие разпнахте предия няколко седмици. Бог Го възкреси от мъртвите, и сега Той е силата, която изцели този човек. И чрез никой друг няма спасение; вие ще останете избувени, ако не призовете името на Христос” (виж 4:9-12).

Управителите на синагогата седяха зашеметени. Писанието казва: „Чудеха се; и познаха, че са били с Исуса” (4:13). Фразата „познаха” идва от дума-корен, която означава: „известен с някакъв отличителен знак”. Някаква сила беше обвзела Петър и Йоан. И тя ги отличаваше от всеки друг, който се беше явил в съда. Тази сила беше толкова очевидна и ясна за всички, че владетелите „нямаха какво да противоречат” (4:14).

Какъв беше този белег, който направи Петър и Йоан различни от останалите? Това беше присъствието на Исус. Те притежаваха подобие на Христос и на Духа. Управителите на синагогата осъзнаха: „Ние разпънахме Исус. Но Той все още говори днес - прави чудеса, проповядва покаяние, движи се в хората - чрез тези двама ненаучени мъже”.

В същия този момент Петър и Йоан изпълниха заповедта на Исус да свидетелстват за Него, „започвайки от Ерусалим”. Вижте, те бяха свидетели на присъствието на Христос в своя живот. Също така, аз вярвам, че това ще бъде Божието мощно свидетелство в тези последни дни. То няма да дойде само чрез проповядване. То ще дойде и чрез мъже и жени, които „са били с Исус”: които са се затворили с Него, които прекарват времето си в Неговото присъствие, като Го търсят с цялото си сърце и душа. Светият Дух ще разграничи тези служители със Своята сила. И светът ще каже за тях: „Този човек е с Христос”.

Тук са четири отличителни белега на тези, които са били с Исус:

1. Те гладуват за по-голяма мярка на Христос.

Тези, които прекарват времето си с Исус, не могат да се насят от Него. Сърцата им непрекъснато викат да познават Господаря по-добре, да се приближат по-близо до Него, да растат в познаването на Неговите пътища. Павел казва: „А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал” (Ефесяни 4:7). „Според делата (англ. - мярка) на вярата, които Бог е на всекиго разпределил” (Римляни 12:3). Каква е тази „мярка”, за която Павел говори? Това е едно ограничено количество. С други думи, всички ние сме получили определена мярка от спасителното познание на Христос.

За някои вярващи тази първоначална мярка е всичко, което те желаят. Те искат достатъчно от Исус, колкото да избегнат съда, да се чувстват опростени, да поддържат добра репутация и да издържат един час на църква всяка неделя. Такива хора са в „режим на поддръжка”. Те дават на Исус само минималните изисквания към тях: посещение на църква, промърморване на ежедневната молитва, може би един бърз поглед към пасаж от Писанието. Накратко, тези християни избягват да са твърде близо до Исус. Те знаят, че ако четат много от Словото или прекарват времето си в молитва, Светият Дух ще постави изисквания към живота им. А единственото нещо, което не искат да се промени, е техният начин на живот. Те считат, че по-доброто познаване на Исус поставя на риск всичко, което ценят. Но Павел пожела следното за всеки вярващ: „ И Той даде едни да бъдат апостоли ... пророци... благовестители ... пастири и учители ... с цел да се усъвършенствуват светиите; докле всички достигнем в ... познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда... по измамнителни хитрости; но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос” (Ефесяни 4:11-15).

Павел всъщност казваше: „Бог е дал тези духовни дарби, за да можете да бъдете изпълнени с Христовия Дух. Това е особено важно, защото идват измамници, които искат да ви лишат от вашата вяра. Ако сте вкоренени в Христос и растете към зрялост в Него, никакво измамно учение няма да ви разлюлее. Но единственият начин да порастнем до такава зрялост, е като желаем повече от Исус”.

Не всеки християнин се стреми към тази зрялост. Много вярващи предпочитат евангелие, което говори само за благодатта, любовта и прощката. Разбира се, това са чудесни библейски истини. Но според Павел, те се състоят от млякото на основите, а не от месото, от което се нуждае всеки зрял християнин. Как може да пораснете до пълния ръст на Христос, ако откажете да слушате Евангелието, което ви провокира да търсите Господа и да ходите в Неговата святост?

Евреи ни казва: „Понеже докато вие трябваше до сега, според изтеклото време, и учители да станете, имате нужда да ви учи някой изново най-елементарните начала на Божиите словеса, и достигнахте да имате нужда от мляко, а не от твърда храна. Защото всеки, който се храни с мляко, е неопитен в учението за правдата, понеже е младенец; а твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото” (Евреи 5:12-14).

Авторът казва: „Вие достатъчно дълго време сте приемали добро поучение и проповядване. До сега самите вие трябваше да станете учители. Но след всичките тези години, вие сте на същото място, както в деня, в който бяхте спасени. Вие не познавате месото на Божието Слово. Все още сте незрели, не напълно пораснали в Неговата правда”.

За съжаление, това е така, защото толкова много християни си падат по всяка появила се духовна прищявка. Те лесно могат да бъдат подведени, преследвайки тази глупост. Но един зрял вярващ не може лесно да бъде отстранен от своето място на молитва. Той знае, че там е истинското съживление. И неговата проницателност нараства все повече, защото той прекарва време с Исус.

Много от читателите от нашия пощенски списък са изразили разочарование от своите безжизнени църкви или от замъртвелите проповеди на своя пастир. Те пишат: „Не можем да намерим някое събрание, което да притежава огън. Ние сме гладни, но не растем”. Някои хора завършват писмата си с жалба. Но други продължават и казват, че са решили просто да прекарват повече време с Исус, в молитва и в Неговото Слово. Техните писма лесно се различават от тези на другите. Духът на Христос лъха от всеки ред. Вие вероятно познавате тези служители. Те винаги са готови да споделят някаква нова истина, която са научили от времето си с Господа. В крайна сметка това, което изпълва сърцето ви, няма как да не се появи в живота ви. От друга страна, слушайте това, за което говорят други християни. Те са обсебени от спорт, филми, телевизия, интернет, мода, прически. Можете да кажете кое поглъща по-голяма част от тяхното време и енергия. Те са белязани от своите зависимости.

Но тези, които се затварят с Него, се подготвят за следващите дни. Те вече получават комфорта на Христос дълбоко в душите си. И макар че целият свят е в паника, тези вярващи остават в мир.

2. Те имат свята смелост и духовна власт.

Колкото повече някой е с Исус, толкова повече този човек става като Христос - в чистота, святост и любов. На свой ред чистото му поведение произвежда в него голямо дръзновение за Бога. Писанието казва: „Нечестивите бягат без да ги гони някой, а праведните са смели като млад лъв” (Притчи 28:1). Думата за „смели” в този стих означава „сигурен”, „уверен”. Това просто е смелостта, която управителите на синагогата видяха в Петър и Йоан.

Библията не навлиза в големи подробности относно тази сцена. Но мога да ви уверя, че религиозните лидери скроиха цялата пищност и церемониалност. Първо, сановници тържествено заеха своите меки седалки. След това роднините на висшите свещеници ги последваха. И накрая, в момент на приглушено очакване, облечени в роби първосвещеници стъпваха наперено. Всеки се поклони, когато свещениците преминаха покрай тях, ходейки сковано нагоре по пътеката към съдийските места.

Всичко това беше с цел Петър и Йоан да бъдат сплашени. Беше все едно управниците казаха: „Погледнете трезво, рибари. Помислете за властта и авторитетите, пред които сте изправени. По-добре говорете нежно с тези лидери. Те са важни, високо ценени мъже”.

Но учениците въобще не бяха сплашени. Те бяха с Исус прекалено дълго време. Представям си как Петър си помисли: „Хайде, нека това заседание започне. Просто ми дайте амвона и ме оставете. Имам слово от Бога за това събрание. Благодаря ти, Исусе, че ми позволи да проповядвам Твоето име на тези мразещи Христа хора”.

Изведнъж съдебният служител извика на учениците: „Станете и се изправете пред съдията!” Петър и Йоан погледнаха нагоре и видяха първосвещеника да се визира в тях сред гробно мълчание. Тогава свещеникът каза с много официален тон на гласа си: „С каква сила, и в чие име извършихте това?” С други думи той казваше: „Ние сме законът тук. И ние не сме ви дали власт да вършите тези неща. Така че, от името на чия власт действате?”

Още следващият стих започва така: „Тогавя Петър, изпълнен със Светия Дух ...” (Деяния 4:8). Това ми казва, че Петър нямаше да изнася лекция. И нямаше да бъде тих и пасивен. Петър беше един притежаван от Исус човек, преизпълнен със Светия Дух. Не забравяйте, че двамата ученици идваха от скорошното изпълване в Горницата. И говорим за това, че те „са били с Исус”: Петър и Йоан общуваха с възкръсналия Христос. А Петър беше изпълнен с Духа на Самия възкръснал Господ. Тези управители на синагогата щяха да изпитат огън от небето.

Докато Петър говореше, аз не си го представям да стои на едно място и да говори приглушено. Напротив, аз го виждам как се разхожда в съдебната зала, сочи и вика: „Вас, израилеви старейшини, питам: ‘Чрез чия власт този човек беше изцелен?’ Нека да ви кажа чрез коя”. Според Деяния 4, проповедта на Петър е дълга само четири стиха. Но аз вярвам, че това е само резюме на това, което проповядва апостола. Предполагам, че Петър каза: „Слушайте ме, всички. Това чудо беше извършено в името на Исус Христос. То се случи само чрез Неговата власт. Вие Го помнете, защото вие Го разпнахте. Но Бог Го възкреси от мъртвите. Той е жив. И всичко, което видяхте днес, беше извършено чрез Неговата сила”.

Смелостта, която Петър притежаваше, не беше никакво силно, законическо, осъждащо слово.

Вече прочетохме, че „праведните са смели като млад лъв” (виж Притчи 28:1). На първо място, Божиите служители са уверени в своята идентичност в Христос. И на второ, те стоят уверени в правдата на Исус. Ето защо, те нямат какво да крият. Могат да застанат пред всеки с чиста съвест.

Петър имаше тази увереност, когато проповядваше. Целта му не беше да съди или да омаловажави тези религиозни лидери. Той единствено искаше те да видят своя грях и да се покаят. Ето защо той направи призив за спасение, заявявайки, че „няма под небето друго име дадено между {Или: Открито на.} човечите, чрез което трябва да се спасим?” (Деяния 4:12).

Павел написа по същия начин, като първо декларира: „Одързостихме се в нашия Бог да ви проповядваме Божието благовестие” (1 Солунци 2:2). След това няколко стиха апостолът ясно посочва: „Но сме били нежни посред вас, както доилка, когато се грижи за чадата си” (2:7).

Тези, които прекарват време в присъствието на Исус, придобиват увереност. Ето защо те не се страхуват да говорят истината. Но не е нужно да говорят своето послание с арогантен тон. Във всяко обстоятелство, те проповядват Евангелието с любов и милост.

През следващите дни ще е важно да имаме тази смела увереност. Ветровете на политическата коректност вече направиха името на Исус обидно за мнозина. Скоро много вярващи ще бъдат изправени пред преследване, и неподготвените ще се огънат от натиска. Те ще затреперят преди тези, които мразят Христа.

По време на неотдавнашното ми проповедническо пътуване в Източна Европа, един полски приятел пастир ми разказа за едно решение, което той трябвало да вземе през годините на комунизма. Той работил във фабрика, и бригадирът му казал, че партийните шефове идвали за важно събрание. Партийният шеф щял да бъде домакин на някакви чуждестранни високопоставени лица, и те се нуждаели от пастира да им превежда. Моят приятел се съгласил с едно условие: „Аз съм християнин. Аз служа на Исус. Така че аз няма да пия”. Той знаел, че водката се леела по време на тези събрания, на които бил помолен да участва. Все пак бригадирът се съгласил, че той няма да пие нищо.

На следващия ден, веднага след като събранието започнало, водката била раздадена на всички. Комунистическият шеф си сипал малко, а след това и бригадирът. Но когато дошла бутилката до пастира, той отказал. Всички разтревожено го погледнали. Те го помолили да пийне едно питие с тях. Партийният шеф погледнал бригадира, сякаш му казал: „Защо той не пие? Да не би да си мисли, че е по-добър от нас?” Бригадирът погледнал свирено пастира. Но все пак служителят казал „не”.

Моят приятел бил готов веднага да бъде вкаран в затвора. Той можел да бъде преследван, измъчван, разделен от своите близки в продължение на години. Но в съзнанието му нямало

никакво съмнение, той трябва да се подчини. Той не се страхувал от каквото и да било. Защо? Той се бил затворил с Него. Това е единственият начин човек да притежава такава сила при тези обстоятелства.

На следващият ден бригадирът го извикал. „Ти си щастлив човек“ - казал той. „Шефът на партията ми се обади след събранието. Той каза, че ако някога се нуждае от някого, на когото може да се довери, когато отива на специална мисия, това си ти“.

Тези лидери се чудели на увереността и спокойствието на пастира. Те разбрали, че той не се страхува от нищо, включително и от смърт. Дори езичниците признават, че такава смелост идва само от това, че си с Исус.

3. Те имат физическо, видимо доказателство, че Бог е с тях.

Когато Петър и Йоан очакваха решението да бъде обявено, изцеленият човек застана сред тях. Там, в плът и кръв, беше живото доказателство, че Петър и Йоан са били с Исус. Сега, когато управителите на синагогата погледнеха, те „като видяха изцеления човек стоящ с тях, нямаха какво да противоречат“ (Деяния 4:14). Управниците се свиха и си шепнеха: „Какво да направим? Ясно е на всички в Ерусалим, че те са извършили истинско чудо. И ние не може да го отречем“ (виж 4:16). Затова пуснаха учениците да си ходят.

Какво направиха Петър и Йоан, когато бяха освободени? „Те дойдоха при своите си та известиха всичко що им рекоха главните свещеници и старейшините:“ (4:23). Светиите в Ерусалим се зарадваха заедно с двамата ученици. Тогава те се помолиха: „И сега, Господи, погледни на техните заплашвания, и дай на Своите слуги да говорят Твоето слово с пълна дързост, докато Ти простираш ръката Си да изцеляваш и да стават знамения и чудеса чрез името на Твоя свет Служител Исуса“ (4:29-30). Те всъщност казаха: „Боже, благодарим Ти за смелостта, която си дал на нашите братя. Но ние знаем, че това е само началото. Молим Те, дръж ни всички смело да говорим със свята увереност. И подsigури видимо доказателство за това, че си с нас“.

Несъмнено Петър и Йоан видяха изражението на примирение с фактите по лицето на първосвещеника, когато той разбра, че те са били с Исус. Петър трябва да е намигнал на Йоан и да е казал: „Ако само знаеха. Те само помнят, че бяхме с Исус преди седмици. Те не осъзнават, че оттогава ние сме с възкръсналия Господар. Бяхме само с Него също и в Горницата. След това тази сутрин бяхме с Него, докато се молехме в нашата килия. И веднага след като се махнем от тук, ние отиваме отново да се срещнем с Него, при братята“.

Ето това се случва с мъже и жени, които прекарват времето си с Исус. Когато излязат от своето време с Христос, Той е с тях, където и да отидат.

4. Те са подготвени за всяка криза.

Когато кризата удари, вие не разполагате с време да се изградите в молитва и вяра. Но тези, които са били с Исус, винаги са готови. Една семейна двойка писа до нашето служение наскоро с отношение, което разкри, че те са били с Исус. Писмото им описа една невероятна трагедия. 24-годишната им дъщеря излязла с нейна приятелка, когато някакъв луд отвлякъл и двете девойки. Той ги завел на едно изолирано място, където освободил приятелката на дъщеря им. След това убил дъщеря им по един зловещ начин.

Когато полицията описала това, което се е случило, двойката била в шок. Техните приятели и съседни се чудели: „Как може един родител да живее след такава трагедия? Как може да живее с ужасната мисъл за това какво се е случило с дъщеря им? Но в рамките на един час, Святият Дух дошъл при скърбящата двойка, носейки свръхестествена утеха. Разбира се, в мъчителните дни, които последвали, тези скърбящи родители продължавали да питат Бог защо това беше станало. Но през цялото време те имали Божия мир и покой.

Всеки, който познаваше тези родители, се чудеше на тяхното спокойствие. Но тази семейна двойка беше подготвена за кризния момент. Те знаеха, че Бог никога няма да позволи да се случи нещо с тях без определена цел. И когато дошла ужасната новина, тя не успяла да ги съсипе. Всъщност тези родители и техните оцелели деца скоро след това започнали да се молят за убиеца. Хората в техния град не могли да разберат това. Те искали кърваво отмъщение. Но благочестивото семейство говорело и поучавало за това, че Бог може да дава сила, без значение пред какво е изправен човек. Жителите на града признали, че тяхната сила идва само от Исус. Скоро те казали на това семейство: „Те са едно чудо. Това са истински хора на Исус“.

Аз видях един пример за такава видима сила в Москва, където говорих на 1200 пастири. Тези служители бяха дошли от цяла Русия, дори чак от Сибир. Докато говорех, Святият Дух ме накара да ги питам, дали има такива от тях, които обмислят да се откажат от служението. Стотици панически хукнаха напред, и всеки искаше молитва. Аз си помислих: „Господи, аз не очаквах това. Какво искаш да направя с всички тези пастири?“

Святият Дух ми припомни месеците, които бях прекарал в молитва за тези служители. Той също ми напомни за любовта, която Бог беше поставил в сърцето ми за тях. В действителност Той беше ме насочил да се моля за всеки пастир, който дойде на конференцията, да си тръгне изцелен и насърчен. Сега разбрах, че Бог отговоряше на тази молитва, по начин, който никога не бих могъл да си представя. Аз бях с Исус през всички тези месеци, и сега Той стоеше с мен тук. Духът ми прошепна: „Помоли се за тях в името на Исус. Аз ще ги възстановя“.

Докато се молах, една свята съкрушеност слезе върху тези мъже. Скоро след това се чуваше нежен плач и радостно хваление. Аз бях свидетел на видими чудеса на изцеление и освежаване сред тези пастири. Наскоро руският ни представител ни писа за трайното действие на Духа от онзи ден: „Ние чухме свидетелства от всякъде. Тези пастири са се върнали към своите паства, и са казали: „Връщам се у дома, за да издигна Исус“.

По време на едно от събранията в Русия, аз говорих с един пастир, който е бил в затвора в продължение на осемнадесет години. Лицето на този човек видимо блестеше с Христос. Днес той надзирава 1200 църкви в Русия. Но беше преживял невероятни трудности в затвора. „Исус беше реален за мен” - свидетелства той, „по-истински, отколкото някога съм Го познавал в моя живот”.

Заради Христовия характер в него, служителят бил уважаван от всички в затвора, включително и от закоравелите затворници и зловната охрана. Тогава един ден, Святият Дух прошепнал на пастира: „Ти ще бъдеш освободен от тук в рамките на три дни”. И Той казал на служителю да свидетелства за това.

Пастирът веднага изпратил съобщение до съпругата си и до църквата за откровението от Светия Дух. След това започнал да разказва на колегите си затворници това, което Бог му беше казал. Те му се присмивали, казвайки: „Никой никога не е бил освобождаван от това място”. Надзирателите също му се подигравали и го дразнили: „Ще умреш тук, проповеднико”.

Когато дошъл третия ден и вечерта небето потъмняло, един от охранителите погледнал пастира и поклатил глава. „Ама че Бог имаш!” - казал той презрително.

Тогава, малко след 23:00, високоговорителят се включил. Един глас извикал името на пастира. „Ела в офиса веднага!” – обявил той. „Ти си освободен!”

Всички затворници и пазачи били поразени. Докато пастирът минавал покрай тях, той казал на всеки от тях довиждане и им пожелал всичко най-добро. И накрая, когато минал през вратата на затвора, той видял жена му да го чака с цветя в ръка. Прегръщайки я, пастирът се обърнал да погледне назад към затвора, където бил прекарал осемнадесет години. Неговите колеги затворници всички стояли на прозорците. И викали с всички сила: „Има Бог! Има Бог! Има Бог!”

Бог им беше дал видимо доказателство. И това се случи чрез един богоугоден пастир, който беше с Исус всеки ден от осемнадесетгодишната си присъда.

Какво по-голямо доказателство за Бога може да има от един живот, преобразен от свръхестествената сила на Христос? Могат ли хората да кажат за вас: „Този мъж, тази жена, са били с Исус”. И нека никой да не смее да го отрече.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[These Men Have Been with Jesus](#) / [Тези мъже са били с Исус](#)